

Ночі... дні... потоки... зливи... грози...
Понад шляхом білії берези...
Так би і текло...
Та ні! Одного ранку
Серце взяв, поклав його на леза,
Коливав, як ранок млу у полі,
Гострим променем поїв, – поїв
Та краяв...
Понад шляхом білії берези —
Пісня жит і поля, – до безкраю.